CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
YVES BOT
prezentate la 14 iulie 2011 [1]

1. Directiva 2001/42/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 iunie 2001 privind evaluarea efectelor anumitor planuri și programe asupra mediului [2] impune ca anumite planuri și programe să facă obiectul, înainte de adoptarea lor, al unei evaluări ecologice. Această evaluare include consultarea de către autoritatea responsabilă de elaborarea planului a publicului și a entităților cu responsabilități în domeniul mediului.

2. Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare a fost formulată în cadrul unui litigiu între Seaport (NI) Ltd și Magherafelt district Council și alții, pe de o parte, și Department of the Environment for Northern Ireland (Ministerul Mediului), pe de altă parte, având ca obiect o procedură de consultare desfășurată în cadrul elaborării unor proiecte de planuri de dezvoltare regională în Irlanda de Nord.

3. Prin intermediul acestei cereri, Curtea este invitată să clarifice două dintre normele de aplicare a procedurii de consultare. Prima dintre acestea, prevăzută la articolul 6 alineatul (3) din directivă, privește desemnarea autorităților consultative. Astfel, în prezenta cauză, Department of the Environment for Northern Ireland este în același timp autoritatea responsabilă în ceea ce privește planul în cauză și autoritatea desemnată în temeiul legislației naționale în vederea desfășurării procedurii de consultare. În consecință, problema ridicată este dacă, într-o situație precum cea din acțiunea principală, statul membru are obligația să desemneze o nouă autoritate consultativă, distinctă și independentă de prima autoritate.

4. Cea de a doua normă, prevăzută la articolul 6 alineatul (2) din directivă, privește intervalul de timp stabilit în vederea desfășurării procedurii de consultare. Problema ridicată este dacă acest termen poate fi stabilit, de la caz la caz, de autoritatea responsabilă în ceea ce privește planul sau programul sau dacă este necesar ca termenul respectiv să fie precizat în legislația de transpunere a directivei.

5. Pentru motivele pe care le vom examina acum, considerăm că o punere în aplicare credibilă și utilă a directivei impune ca, într-o situație precum cea din acțiunea principală, statul membru să desemneze o nouă autoritate consultativă, distinctă și independentă de autoritatea responsabilă de elaborarea planului. În schimb, în opinia noastră, nimic nu se opune ca legislația națională să prevadă că termenul stabilit în vederea desfășurării procedurii de consultare este precizat, de la caz la caz, de către autoritatea responsabilă

1 — Limba originală: franceza.

2 — JO L 197, p. 30, Ediție specială, 15/vol. 7, p. 135, denumită în continuare „directiva”.

de elaborarea planului, cu condiția totuși ca acest termen să fie adecvat pentru a oferi autorităților și publicului ocazia efectivă să își exprime opiniile asupra proiectului de plan.

8. Conform articolului 2 litera (b) din directivă, o evaluare ecologică include elaborarea unui raport privind efectele asupra mediului (în care se indică efectele probabile importante asupra mediului și alternativele rezonabile), precum și realizarea consultărilor cu autoritățile de mediu cu responsabilități în acest domeniu, cu publicul și cu celelalte state membre în cazul producerii unor efecte transfrontaliere semnificative. Raportul de mediu și rezultatele consultărilor sunt luate în considerare înainte de adoptarea planului sau a programului. De îndată ce acest plan sau program a fost adoptat, autoritățile de mediu cu responsabilități în acest domeniu, publicul, precum și toate statele membre consultate sunt informate și li se pun la dispoziție informații relevante.

I — Cadrul juridic

A — *Directiva*

6. Obiectivul esențial al directivei, astfel cum reiese din articolul 1 din aceasta, constă în a supune planurile și programele care pot avea efecte semnificative asupra mediului, cu ocazia elaborării acestora și înainte de adoptarea lor, unei evaluări ecologice. Legiuitorul dorește să asigure astfel un nivel ridicat de protecție a mediului, conform articolelor 174 CE și 37 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

7. Directiva definește un cadru minim de evaluare ecologică, lăsând statelor membre sarcina de a defini normele de aplicare, având în vedere principiul subsidiarității [3].

9. Procedura de consultare este stabilită la articolul 6 din directivă. Această dispoziție are următorul cuprins:

„1. Proiectul de plan sau program și raportul de mediu elaborat în conformitate cu articolul 5 trebuie puse la dispoziția autorităților prevăzute la alineatul (3) din prezentul articol, precum și a publicului.

2. Autoritățile menționate la alineatul (3) și publicul menționat la alineatul (4) au ocazia efectivă și din timp să-și exprime opiniile asupra proiectului de plan sau program, precum și asupra raportului de mediu alăturat acestuia, într-un interval de timp adecvat, înainte

3 — Considerentul (8) al directivei.

de adoptarea planului sau programului sau de înaintarea acestuia pentru procedura legislativă.

3. Statele membre desemnează autoritățile care trebuie consultate și care, date fiind responsabilitățile specifice în domeniul mediului, pot fi interesate de efectele asupra mediului ale aplicării planurilor și programelor.

4. Statele membre definesc publicul în sensul alineatului (2), în special publicul afectat sau care poate fi afectat sau care este interesat în luarea de decizii […].

5. Normele de aplicare privind informarea și consultarea autorităților și a publicului sunt stabilite de statele membre."

B — *Transpunerea directivei în ordinea juridică națională*

10. Directiva a fost transpusă prin Regulamentul din anul 2004 privind evaluarea ecologică a planurilor și a programelor (din Irlanda de Nord) [Environmental Assessment of Plans and Programmes (Northern Ireland) Regulations 2004] (denumit în continuare „Regulamentul din anul 2004").

11. Articolul 4 din Regulamentul din anul 2004 transpune articolul 6 alineatul (3) din directivă referitor la desemnarea autorităților consultative. Acest articol 4 este redactat după cum urmează:

„(1) Fără a aduce atingere alineatului (2), organismul consultativ este Department of the Environment for Northern Ireland […].

(2) În cazul în care Department of the Environment for Northern Ireland este la un moment dat autoritatea responsabilă în ceea ce privește un plan sau un program, acesta nu exercită la momentul respectiv funcțiile organismului consultativ cu privire la planul sau la programul în cauză prevăzute de [R]egulament[ul] [din anul 2004] […]"

12. Articolul 12 din Regulamentul din anul 2004 transpune articolul 6 alineatul (2) din directivă referitor la termenele stabilite în vederea desfășurării procedurii. Acesta prevede:

„(1) Toate proiectele de planuri sau de programe pentru care a fost elaborat un raport de mediu […], precum și raportul de mediu alăturat acestora […] sunt puse la dispoziția organismului consultativ și a publicului în conformitate cu următoarele dispoziții din prezentul articol.

(2) În cel mai scurt termen după elaborarea acestora, autoritatea responsabilă trimite organismului consultativ o copie a documentelor relevante și îl invită să își exprime opinia asupra documentelor relevante într-un anumit termen.

(3) De asemenea, autoritatea responsabilă are obligația:

(a) ca, în termen de 14 zile de la elaborarea documentelor relevante, să publice în temeiul alineatului (5) sau să asigure publicarea unui aviz care:

(i) precizează titlul planului, al programului sau al modificării;

(ii) precizează adresa (care poate conține un site internet) la care se poate consulta sau obține o copie a documentelor relevante;

(iii) conține o invitație pentru formularea unor opinii asupra documentelor relevante;

(iv) precizează adresa și termenul în care trebuie trimise aceste opinii și

(b) de a păstra o copie a documentelor relevante disponibilă la sediul principal astfel încât aceasta să poată fi studiată de public în orice moment rezonabil și în mod gratuit și

(c) de a publica o copie a documentelor relevante pe site-ul internet al autorității respective.

(4) Termenele menționate la alineatul (2) și la alineatul (3) litera (a) punctul (iv) trebuie, prin natura lor, să acorde persoanelor care beneficiază de prelungirea invitației posibilitatea reală de a-și exprima opiniile în legătură cu documentele relevante.

[…]”

II — Situația de fapt și procedura principală

13. La data faptelor din acțiunea principală, Department of the Environment for Northern Ireland era format din patru agenții, printre care se numără Serviciul de planificare și Serviciul pentru mediu și patrimoniu [4].

14. În cursul elaborării proiectelor „Northern Area Plan 2016” și „Magherafelt Area Plan 2015”, Serviciul de planificare a colaborat foarte strâns cu Serviciul pentru mediu și patrimoniu. Acest din urmă serviciu a furnizat informații, precum și un aviz cu privire la conținutul proiectelor în cauză.

15. În vederea desfășurării procedurii de consultare, Department of the Environment for Northern Ireland a publicat proiectul „Northern Area Plan 2016” și raportul de mediu și

4 — Aceste două agenții nu au personalitate juridică proprie, însă dispun de propriul personal, precum și de propriile resurse administrative și sediu.

l-a transmis Serviciului pentru mediu și patrimoniu și altor autorități publice. Termenul pentru formularea observațiilor a fost stabilit la opt săptămâni. Department of the Environment for Northern Ireland a primit din partea publicului 5 250 de observații cu privire la proiectul de plan, precum și 4 observații cu privire la raportul de mediu. Acestea au inclus 49 de observații de la Seaport (NI) Ltd, dintre care una privea conținutul raportului de mediu și modul de desfășurare a evaluării ecologice.

16. În ceea ce privește proiectul „Magherafelt Area Plan 2015" și raportul de mediu, acestea au fost comunicate Serviciului pentru mediu și patrimoniu, precum și altor organisme interesate. Department of the Environment for Northern Ireland a invitat toate organismele să își formuleze observațiile în termen de șase săptămâni. Acesta a primit aproximativ 5 300 de observații cu privire la proiectul de plan și 5 observații cu privire la raportul de mediu.

17. În cursul lunii noiembrie și al lunii decembrie 2005, Seaport (NI) Ltd, precum și, respectiv, Magherafelt district Council și alții au formulat o acțiune în fața High Court of Justice in Northern Ireland (Regatul Unit), considerând că evaluarea ecologică referitoare la proiectele de planuri în cauză nu fusese realizată în conformitate cu dispozițiile directivei.

18. În fiecare dintre aceste două proceduri, High Court of Justice in Northern Ireland a constatat că articolul 4 din Regulamentul din anul 2004 nu a transpus în mod corect cerința stabilită la articolul 6 alineatul (3) din directivă cu privire la desemnarea unei noi autorități consultative în cazul în care Department of the Environment for Northern Ireland este în egală măsură autoritatea responsabilă în ceea ce privește planul. În mod similar, aceasta a considerat că articolul 12 din Regulamentul din anul 2004 nu a transpus în mod adecvat dispozițiile articolului 6 alineatul (2) din directivă, prin faptul că nu a stabilit un termen specific în care trebuie prezentate observațiile.

19. Department of the Environment for Northern Ireland a formulat o acțiune la Court of Appeal for Northern Ireland (Regatul Unit).

III — Întrebările preliminare

20. Apreciind că, pentru a putea soluționa prezentul litigiu, era necesară o interpretare a dreptului Uniunii, Court of Appeal for Northern Ireland a hotărât să adreseze Curții următoarele trei întrebări preliminare:

„1) În vederea unei interpretări corecte a directivei […], în cazul în care o autoritate de stat care elaborează un plan ce intră sub incidența articolului 3 este în același

timp autoritatea cu responsabilități generale în domeniul mediului într-un stat membru, poate refuza statul membru în cauză să desemneze, în temeiul articolului 6 alineatul (3), o autoritate care trebuie consultată în sensul articolelor 5 și 6?

IV — Analiza noastră

A — *Cu privire la prima și la a doua întrebare preliminară*

2) În vederea unei interpretări corecte a directivei, în cazul în care o autoritate care elaborează un plan ce intră sub incidența articolului 3 este în același timp autoritatea cu responsabilități generale în domeniul mediului într-un stat membru, este obligat acest stat membru să garanteze desemnarea ulterioară a unui organism consultativ distinct de autoritatea respectivă?

21. Prin intermediul primelor două întrebări, instanța de trimitere solicită Curții să stabilească dacă articolul 6 alineatul (3) din directivă trebuie interpretat în sensul că, în vederea desfășurării procedurii de consultare, un stat membru este obligat să desemneze o nouă autoritate de mediu cu responsabilități în acest domeniu în cazul în care autoritatea menționată în legislația națională în acest scop este chiar autoritatea responsabilă de elaborarea planului sau a programului în cauză. Dacă este cazul, instanța de trimitere solicită Curții să stabilească dacă această nouă autoritate trebuie să fie distinctă de autoritatea responsabilă de elaborarea planului sau a programului.

3) În vederea unei interpretări corecte a directivei, cerința prevăzută la articolul 6 alineatul (2), în sensul că autoritățile menționate la articolul 6 alineatul (3) și publicul menționat la articolul 6 alineatul (4) trebuie să aibă ocazia efectivă și din timp să își exprime opinia «într-un interval de timp adecvat», poate fi transpusă prin norme care prevăd că autoritatea responsabilă de elaborarea planului autorizează în fiecare caz termenul în care trebuie exprimate opiniile sau este necesar ca înseși normele de transpunere a directivei să stabilească un termen sau termene diferite în situații diferite, în cursul cărora să fie exprimate aceste opinii?”

22. Guvernul Regatului Unit și cel danez, precum și Comisia Europeană propun să se răspundă negativ la primele două întrebări.

23. Guvernul Regatului Unit și cel danez consideră, în esență, că directiva realizează o

armonizare minimă a procedurilor de evaluare ecologică. De asemenea, statele membre nu ar fi obligate să înființeze o nouă entitate, distinctă și independentă de cea menționată în legislația națională. În speță, colaborarea dintre Serviciul pentru mediu și patrimoniu și Serviciul de planificare din cadrul Department of the Environment for Northern Ireland ar fi permis atingerea rezultatelor urmărite de directivă în ceea ce privește atât transparența procesului decizional, cât și caracterul complet și fiabil al informațiilor ecologice. În temeiul responsabilităților care îi incumbă, Department of the Environment for Northern Ireland ar veghea ca efectele ecologice ale planului să fie luate în considerare în mod corespunzător și ca interesele private să nu fie luate în considerare în detrimentul interesului public.

24. Comisia subliniază diferențele existente în ceea ce privește organizarea administrativă a statelor membre. Unele state membre ar fi în măsură să desemneze mai multe autorități în vederea desfășurării procedurii de consultare. În schimb, alte state membre, precum Marele Ducat al Luxemburgului sau Republica Malta, având în vedere dimensiunea lor, s-ar confrunta cu dificultăți în legătură cu desemnarea unei noi autorități care să îndeplinească cerințele stabilite la articolul 6 alineatul (3) din directivă. Comisia observă, în plus, că modul de redactare a directivei nu conține niciun element care să sugereze că, într-un caz precum cel din acțiunea principală, statul membru este obligat să desemneze o nouă autoritate. În cazul în care această situație s-ar regăsi în speță, Comisia arată că o entitate atât de artificială nu ar fi în măsură să furnizeze informații utile.

25. Nu împărtășim observațiile formulate în cadrul acestei proceduri. Pentru motive pe care urmează să le prezentăm în continuare, considerăm că un stat membru care se află într-o situație precum cea din acțiunea principală nu se poate sustrage obligațiilor care îi incumbă în temeiul articolului 6 alineatul (3) din directivă pentru motivul că autoritatea responsabilă de elaborarea planului este, în egală măsură, autoritatea desemnată conform legislației naționale în vederea desfășurării procedurii de consultare. Într-o astfel de situație, considerăm că o punere în aplicare credibilă și utilă a directivei impune ca acest stat membru să desemneze o nouă autoritate consultativă, distinctă și independentă de prima autoritate.

26. Această apreciere se întemeiază pe natura și pe domeniul de aplicare al procedurii de consultare stabilite de legiuitorul Uniunii, precum și pe obiectivele urmărite de acesta.

27. Procedura de consultare, menționată la articolul 6 din directivă, are ca obiectiv garantarea dreptului fiecărui cetățean de a trăi într-un mediu de natură să asigure sănătatea și bunăstarea sa, în conformitate cu articolele 174 CE și 37 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

28. Astfel, această procedură consacră dreptul tuturor persoanelor de a participa la proceduri decizionale atunci când acestea din

urmă au un impact asupra mediului. În această privință, legiuitorul Uniunii s-a întemeiat pe obligațiile care incumbă Uniunii în temeiul Convenției privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziei și accesul la justiție în probleme de mediu, cunoscută sub numele de „Convenția de la Aarhus” [5]. Reamintim că obiectivul Convenției de la Aarhus este să garanteze dreptul publicului de a participa la procedurile decizionale în materie de mediu și în special în ceea ce privește planurile și programele cu privire la mediu [6]. Cu toate acestea, consultarea nu reprezintă doar un drept. Aceasta constituie de asemenea o obligație, și anume obligația de a proteja și de a îmbunătăți calitatea mediului, exprimând preocupări și acordând sprijin autorităților responsabile în legătură cu elaborarea planurilor pentru a ține seama în mod corespunzător de aceste preocupări, precum și adoptând cele mai bune decizii.

29. Toate dispozițiile directivei reflectă voința legiuitorului Uniunii de a respecta drepturile menționate. Acesta stabilește un cadru procedural care permite să se asigure luarea efectivă în considerare, în fiecare etapă a elaborării și a adoptării planului, a preocupărilor referitoare la mediu exprimare de autorități și de persoane care sunt interesate de efectele acestor proiecte. Obiectivul este în special să se asigure că informațiile furnizate pentru evaluare sunt complete și fiabile [7].

30. Consultarea autorităților publice are loc începând cu primele etape ale elaborării planului și până la adoptarea acestuia din urmă. Astfel, autoritățile sunt consultate, mai întâi, în legătură cu necesitatea realizării unei evaluări ecologice pentru planul în cauză [articolul 3 alineatul (6) din directivă]. Ulterior, autoritățile trebuie să își exprime opinia cu privire la amploarea și la gradul de precizie a informațiilor ce trebuie incluse în raportul de mediu [articolul 5 alineatul (4) din directivă]. În sfârșit, acestea trebuie să își exprime opinia asupra acestui raport, precum și asupra proiectului de plan sau de program [articolul 6 alineatul (2) din directivă].

31. Scopul principal al procedurii de consultare este, așadar, obținerea unei opinii informate din partea unei autorități care are competență în materie de mediu și, mai ales, care este interesată în mod direct de efectele planului asupra mediului. Această procedură trebuie să permită obținerea, în fiecare etapă, a unei opinii nu doar asupra necesității de a realiza o evaluare ecologică, ci și asupra conținutului însuși al raportului de mediu și al proiectului de plan. Autoritatea desemnată în scopul desfășurării consultării trebuie să fie, așadar, în măsură să furnizeze informații actuale și utile. Aceasta trebuie să fie de asemenea în măsură să critice evaluările realizate

5 — Convenție semnată la 25 iunie 1998 și aprobată în numele Comunității Europene prin Decizia 2005/370/CE a Consiliului din 17 februarie 2005 privind încheierea, în numele Comunității Europene, a Convenției privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziei și accesul la justiție în probleme de mediu (JO L 124, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 14, p. 201).

6 — Articolul 7 din Convenția de la Aarhus.

7 — Considerentul (15) al directivei.

și alegerile făcute de autoritatea responsabilă de elaborarea planului, sugerând, în temeiul cunoștințelor și al competențelor sale, modificări și alternative.

32. Această autoritate nu poate să fie, așadar, decât o entitate distinctă și independentă de autoritatea de planificare, acest lucru fiind singura garanție privind credibilitatea și eficacitatea procedurii de consultare. Astfel cum a subliniat Comisia în observațiile sale, „în mod evident, un organism nu se poate consulta cu el însuși". La fel cum un individ nu poate fi judecător și parte într-un proces, o autoritate publică nu poate fi consultată cu privire la efectele unui plan pe care l-a elaborat ea însăși.

33. În opinia noastră, a admite contrariul ar lipsi procedura de consultare de orice efect util și ar împiedica realizarea obiectivelor urmărite de legiuitorul Uniunii.

34. Astfel, Department of the Environment for Northern Ireland nu poate, în același mod în care elaborează planul său, să formuleze critici constructive în privința proiectului său și să propună alternative diferite de alegerile pe care le-a făcut deja. În plus, în pofida faptului că este într-adevăr una dintre autoritățile cele mai potrivite să apere interesele ecologice, nu este mai puțin adevărat că acesta trebuie să fie în măsură să ia în considerare opiniile și preocupările care pot fi exprimate, de exemplu, de institute mai specializate sau de autorități locale care sunt interesate de efectele planului datorită domeniului de aplicare geografic al acestuia. În această privință, este interesant de subliniat faptul că competențele care revin Department of the Environment for Northern Ireland nu au împiedicat publicul vizat să formuleze peste 5 250 de observații cu privire la proiectul „Northern Area Plan 2016" și peste 5 300 de observații cu privire la proiectul „Magherafelt Area Plan 2015". Așadar, Department of the Environment for Northern Ireland nu se poate sustrage obligațiilor de a consulta o altă autoritate de mediu cu responsabilități în acest domeniu, întrucât, în caz contrar, directiva ar pierde unul dintre elementele sale substanțiale.

35. Pentru a asigura punerea în aplicare credibilă și utilă a directivei, credem, așadar, că este indispensabil ca, într-o situație precum cea din acțiunea principală, statul membru să desemneze, conform articolului 6 alineatul (3) din directivă, o nouă autoritate în vederea desfășurării procedurii de consultare, distinctă și independentă de autoritatea responsabilă de elaborarea planului.

36. În opinia noastră, o astfel de obligație nu impune o sarcină insurmontabilă statelor membre care, din cauza dimensiunii lor, nu dispun de o rețea largă de autorități publice de mediu cu responsabilități în acest domeniu.

37. Astfel, termenii articolului 6 alineatul (3) din directivă au un sens larg. Aceştia conferă statelor membre, conform articolului 6 alineatul (5) din directivă, o marjă de apreciere importantă în ceea ce priveşte organizarea procedurii de consultare în domeniul mediului [8].

38. Rezultă astfel de la punctul 7.11 din Liniile directoare ale Comisiei [9] că statele membre au posibilitatea să desemneze instituţii guvernamentale sau autorităţi publice care acţionează la nivel naţional, regional sau local. Acestea pot fi autorităţi interesate de efectele asupra mediului ale aplicării planului, precum inspectorate de protecţie a mediului, institute de cercetare care prestează servicii publice sau chiar servicii ale guvernului. Poate fi vorba, de asemenea, conform punctului 7.15 din liniile directoare, despre autorităţi care au responsabilităţi mai generale în domeniul mediului, precum „autorităţile locale din vecinătate".

39. Statele membre sunt de asemenea libere să stabilească modul de desemnare a autorităţilor consultative. Potrivit liniilor directoare, aceste autorităţi pot să fie desemnate în cadrul legislaţiei de transpunere, situaţie care se regăseşte în prezenta cauză. Statele membre îşi pot exprima de asemenea preferinţa pentru o abordare de la caz la caz, ceea ce permite luarea în considerare a conţinutului planului sau al programului [10]. În această ipoteză, statul membru poate să ţină efectiv seama de identitatea autorităţii responsabile în ceea ce priveşte planul pentru a desemna, în vederea realizării evaluării ecologice în cauză, o nouă autoritate consultativă.

40. Atât modul de redactare a articolului 6 alineatul (3) din directivă, cât şi interpretarea dată de Comisie cu privire la acest articol permit să se considere că statele membre dispun de o marjă de acţiune suficientă pentru a adopta o procedură de natură să asigure o punere în aplicare utilă şi credibilă a directivei. Într-o situaţie precum cea din acţiunea principală, considerăm că Regatul Unit al Marii Britanii şi Irlandei de Nord poate realiza acest obiectiv prin desemnarea, de exemplu, în vederea desfăşurării procedurii de consultare în cauză, a unei autorităţi locale care poate fi interesată de efectele planului asupra mediului [11].

41. Având în vedere ansamblul acestor elemente, considerăm, prin urmare, că articolul 6 alineatul (3) din directivă trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care autoritatea responsabilă în ceea ce priveşte planul este, în egală măsură, autoritatea desemnată în temeiul legislaţiei naţionale în vederea desfăşurării procedurii de consultare, statul membru este

8 — A se vedea de asemenea considerentul (5) al directivei.

9 — Liniile directoare privind punerea în aplicare a directivei, denumite în continuare „liniile directoare".

10 — Punctele 7.13-7.15 din liniile directoare.

11 — În această privinţă, instanţa de trimitere subliniază că alte organisme publice din Irlanda de Nord dispun de competenţe normative referitoare la aspecte specifice în domeniul mediului.

obligat să desemneze o nouă autoritate consultativă care trebuie să fie distinctă și independentă de prima autoritate.

B — *Cu privire la a treia întrebare*

42. Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere solicită Curții să stabilească dacă articolul 6 alineatul (2) din directivă se opune faptului ca autoritatea responsabilă de elaborarea planului să precizeze în fiecare caz termenul stabilit în vederea desfășurării procedurii de consultare.

43. În acțiunea principală, High Court of Justice in Northern Ireland a considerat astfel că, potrivit principiul securității juridice, statele membre ar trebui să fie obligate să precizeze acest termen în cadrul legislației de transpunere și că acestea nu ar putea să încredințeze autorității responsabile în ceea ce privește planul responsabilitatea de a stabili acest termen, de la caz la caz.

44. Guvernul Regatului Unit susține că termenele acordate în vederea desfășurării procedurii de consultare nu trebuie să fie definite în mod necesar în cadrul legislației de transpunere. Comisia consideră, la rândul său, că nimic din textul directivei și niciun alt principiu de drept nu impun statelor membre obligația să stabilească în cadrul legii lor de transpunere un termen precis în vederea desfășurării procedurii de consultare. Ar fi suficient ca acest termen să fie stabilit la momentul când are loc consultarea.

45. Astfel cum au menționat guvernul Regatului Unit și Comisia, considerăm că articolul 6 alineatul (2) din directivă nu se opune unei legislații naționale precum cea din acțiunea principală, care prevede că termenul stabilit în vederea desfășurării procedurii de consultare este precizat în fiecare caz de autoritatea responsabilă în ceea ce privește planul sau programul. Ne întemeiem aprecierea pe următoarele motive.

46. Pe de o parte, se știe că directiva nu realizează o armonizare completă a procedurilor de evaluare ecologică și în special a procedurii de consultare. Astfel cum rezultă din considerentul (8) al directivei și din articolul 6 alineatul (5) din aceasta, legiuitorul Uniunii a intenționat să stabilească un cadru minim, lăsând statelor membre sarcina de a preciza normele de aplicare privind consultarea autorităților și a publicului.

47. Astfel, în ceea ce privește termenul stabilit în vederea desfășurării procedurii de consultare, legiuitorul Uniunii doar precizează la articolul 6 alineatul (2) din directivă că acest interval de timp trebuie să fie „adecvat” pentru a da autorităților și publicului care trebuie consultate „ocazia efectivă” să își exprime

opiniile [12]. Directiva lasă, aşadar, la aprecierea statelor membre modalitatea în care trebuie să se transpună această dispoziţie în ordinea juridică naţională [13]. În consecinţă, nimic nu se opune faptului ca un stat membru să decidă să confere autorităţii responsabile în ceea ce priveşte planul în cauză sarcina de a stabili termenul în care trebuie exprimate opiniile, cu condiţia ca acest termen să respecte condiţiile menţionate la articolul 6 alineatul (2) din directivă [14].

48. Această soluţie prezintă avantajul de a evita o rigiditate excesivă a procedurii, prin faptul că permite autorităţii responsabile în ceea ce priveşte planul să stabilească un termen care poate să ţină seama de natura planului, de întinderea şi de complexitatea acestuia. În această privinţă, trebuie amintit că domeniul de aplicare al directivei este extrem de larg, întrucât acesta acoperă, conform articolului 3 din directivă, sectoare de activitate foarte variate precum agricultura, energia, industria, telecomunicaţiile sau chiar turismul. În afară de diversitatea proiectelor elaborate, fiecare plan prezintă, în opinia noastră, caracteristici specifice şi necesită, în consecinţă, o examinare separată într-un termen care trebuie să fie adecvat. Or, din punctul nostru de vedere, autoritatea responsabilă în ceea ce priveşte planul este, în această privinţă, cea mai în măsură să stabilească acest termen.

49. În plus, considerăm că soluţia menţionată nu este contrară principiului securităţii juridice, având în vedere faptul că autoritatea responsabilă în ceea ce priveşte planul precizează termenul în care trebuie să aibă loc consultarea în momentul publicării proiectului de plan şi a raportului de mediu, în conformitate cu cerinţele prevăzute la articolul 6 alineatul (2) din directivă.

50. În prezenta cauză, constatăm că Department of the Environment for Northern Ireland a stabilit, în conformitate cu articolul 12 din Regulamentul din anul 2004, un termen de opt săptămâni pentru proiectul „Northern Area Plan 2016” şi de şase săptămâni pentru proiectul „Magherafelt Area Plan 2015”. Aceste termene par a fi suficiente, întrucât au permis autorităţilor şi publicului care au fost consultate să formuleze peste 5 250 de observaţii în ceea ce priveşte primul proiect şi peste 5 300 de observaţii în ceea ce îl priveşte pe cel de al doilea. Astfel cum subliniază guvernul Regatului Unit în observaţiile sale, în temeiul dreptului naţional, în cazul în care într-o anumită situaţie organismele consultative sau publicul consideră că termenul stabilit este prea scurt, se poate solicita o extindere a acestuia, iar în caz de refuz al extinderii, se poate iniţia

12 — A se vedea de asemenea considerentul (15) al directivei, în care se menţionează că termenul amintit trebuie să fie „adecvat” pentru consultări, precum şi pentru formularea unui aviz.

13 — A se vedea, cu titlu pur ilustrativ, articolul 14 alineatul (2) din Directiva 2000/60/CE a Parlamentului European şi a Consiliului din 23 octombrie 2000 de stabilire a unui cadru de politică comunitară în domeniul apei (JO L 327, p. 1, Ediţie specială, 15/vol. 6, p. 193), în temeiul căruia „[s]tatele membre prevăd un termen de cel puţin şase luni pentru formularea în scris a observaţiilor cu privire la documente[le] [de referinţă], pentru a permite o consultare şi o participare active”.

14 — În această privinţă, este interesant de subliniat faptul că articolul 6 din Convenţia de la Aarhus, care se aplică participării publicului în ceea ce priveşte planurile, programele şi politicile referitoare la mediu, dispune la alineatul (3) că „[p]rocedurile de participare publică vor include limite de timp rezonabile pentru diferitele faze, care să permită timp suficient pentru informarea publicului […] şi pentru ca acesta să se pregătească şi să participe efectiv în timpul procesului de luare a deciziei de mediu”.

o procedură de control jurisdicțional pentru motivul că termenul în care trebuia să aibă loc consultarea a fost inadecvat.

51. Având în vedere toate aceste elemente, considerăm că articolul 6 alineatul (2) din directivă nu se opune unei legislații naționale care prevede că termenul stabilit în vederea desfășurării procedurii de consultare este precizat în fiecare caz de autoritatea responsabilă în ceea ce privește planul sau programul, cu condiția ca acest termen să fie adecvat pentru a da autorităților publice consultate și publicului ocazia efectivă să își exprime opiniile asupra proiectului de plan sau de program, precum și asupra raportului de mediu.

V — Concluzie

52. Având în vedere considerațiile precedente, propunem Curții să răspundă la întrebările preliminare adresate de Court of Appeal for Northern Ireland după cum urmează:

„1) Articolul 6 alineatul (3) din Directiva 2001/42/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 iunie 2001 privind evaluarea efectelor anumitor planuri și programe asupra mediului trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care autoritatea responsabilă în ceea ce privește planul este, în egală măsură, autoritatea desemnată în temeiul legislației naționale în vederea desfășurării procedurii de consultare, statul membru este obligat să desemneze o nouă autoritate consultativă care trebuie să fie distinctă și independentă de prima autoritate.

2) Articolul 6 alineatul (2) din Directiva 2001/42 trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei legislații naționale care prevede că termenul stabilit în vederea desfășurării procedurii de consultare este precizat în fiecare caz de autoritatea responsabilă în ceea ce privește planul sau programul, cu condiția ca acest termen să fie adecvat pentru a da autorităților publice consultate și publicului ocazia efectivă să își exprime opiniile asupra proiectului de plan sau de program, precum și asupra raportului de mediu."